

«Μπλε πολυκατοικία. Ενα διαμέρισμα που το κατοίκησα με τον τρόπο που κατοικεί τα όνειρά του. Ενα κρεβάτι στο οποίο δεν ξάπλωσε ποτέ κανείς. Δύο μαξιλάρια στα οποία κανένα κεφάλι δεν έγειρε. Μια μπανιέρα που έμεινε στεγνή. Μια κουζίνα στην οποία δεν ψήθηκε ποτέ ούτε ένας καφές. Ενα σαλόνι στο οποίο κανείς ποτέ δεν δέχτηκε κανέναν. Τραπέζια και καρέκλες στα οποία δεν κάθισε να φάει ποτέ κανείς. Ενα κουδούνι στην πόρτα χωρίς όνομα. Παντζούρια κλειστά. Μικρές χαραμάδες. Λίγο φως. Λίγος αέρας. Ελάχιστος, που κούνησε όμως δυνατά ό,τι χαρτιά κρεμόντουσαν στους τοίχους. Σαν κάποιος να πέρασε, σαν κάποιος να 'ρθε, μου φάνηκε πως είδα κάποιον στην πόρτα να μπαίνει, ν' αφήνει την τοάντα του στον καναπέ, να βγάζει και να πετά το πανωφόρι του, να μ' αγκαλιάζει, χωρίς να πει μια λέξη, να παίρνει το χέρι μου στη χούφτα του, να με οδηγεί στο βάθος του διαδρόμου αριστερά κι εκεί, σχεδόν στα σκοτεινά, να σμίγει μαζί μου όπως παλιά. Ενα γκρίζο χρώμα θυμάμαι, κάτι σταγόνες κόκκινες και λίγο πιο

Αν υπάρχουν δύο πράγματα που με ιντριγκάρουν στην έκθεση της Βένιας Δημητρακοπούλου είναι ο όρος και ο τόπος: «Χαρτογραφώντας τον εαυτό μου στην μπλε πολυκατοικία». Εργα γραπτά και σβησμένα που ολοκληρώνουν και ολοκληρώνονται στο μαγικό σκηνικό ενός διαμερίσματος της διάσημης μπλε πολυκατοικίας της πιλατείας Εξαρχείων.

Βένια Δημητρακοπούλου

ΜΙΚΡΗ ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ | **ΤΙΝΑ ΚΟΥΛΟΥΦΑΚΟΥ** (koultin@enet.gr)

ΦΩΤ. | **ΠΑΝΟΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, ΗΛΙΑΣ ΚΟΣΙΝΤΑΣ,**
ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΟΥΤΣΑΦΤΗΣ, ΔΑΝΗΣ ΜΑΚΑΡΟΦ

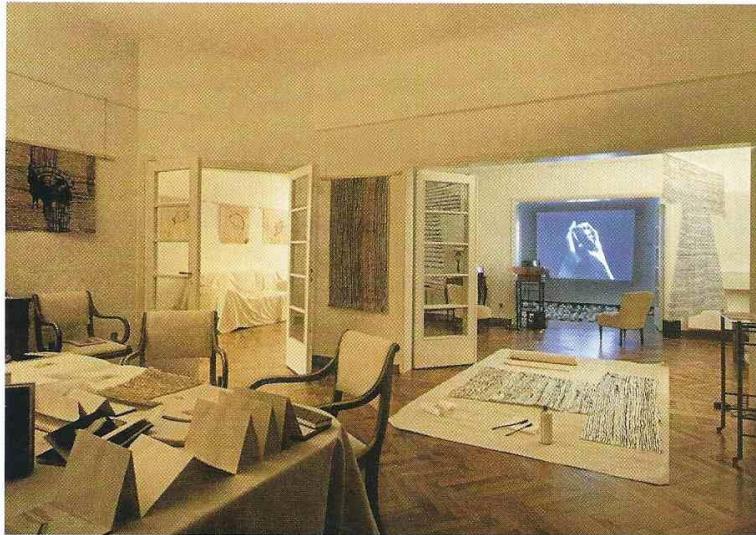
Concentrated mental energy captured and trapped in between repeated linethoughts.
Effort to create a structure where to feel safe.

To give form to chaotic thinking.
Repetition as a redemptive procedure.
Creation of structure as to exorcise my obsessions, my blocking knots,
blocked between my thoughts.

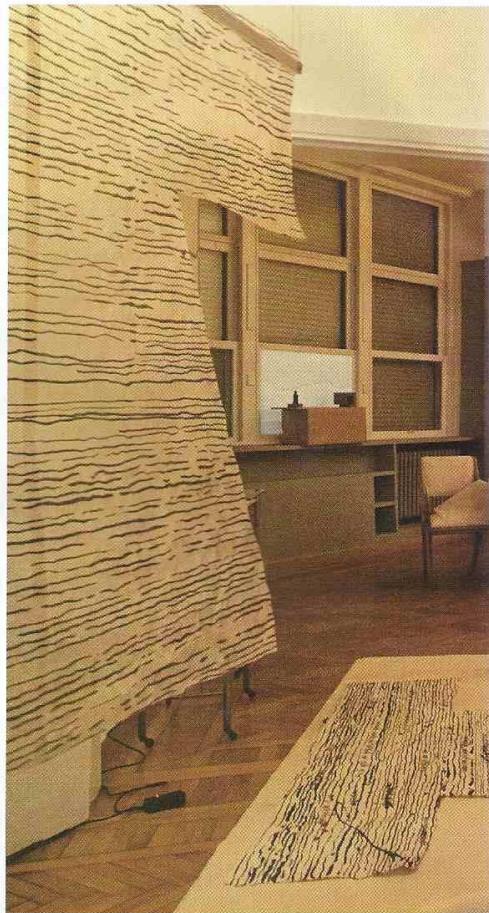
...and come my friends from my hidden deepest, my thoughts. I all I have you want you want my
friends. Friends that has me to repeat in VERBA ET NOVUM TO KEEF THE EXPANSIVE. Two opposite
ways. One way to be connected. It was always friends from far away to gather me more and more
around. Around. To see me in the family of music. Part of the past. Listen here. Listen addressed.
It may a plus than this we did make it was not want. It like you we can for the first time.
Blue smile like an always idea dicing up in front of me. The inability to figure it out
where it must sounds the unwillingness to do something about it. I miss your madly time
again and again. So I like, is difficult to find new a strengthen myself can open
new era again. But not forgetful to hope too. Now there another a project
new era again. But not forgetful to hope too. So we people know to

Promised to remain. Due to darkness
The way you was. On the river, the
purple grass, under the stars, the
sunrise. In the distance, you can
see the hills. Hills in green, the snow
you to another day the next day the day
Easier. Easier. My only one life
is here now. Come to life. It appears
the sunrise as the river comes. As the sun is rising
it disappears. It disappears soon but it disappears
one. It disappears. You are still here
now in the water. Purple in the water. The
purple roses are in the water. The water is still
purple. Purple roses. Easier. The sun goes
down. Purple roses. Purple roses.

Αμορφά αντικείμενα, που ζωντανεύουν από τις ιδέες που φέρουν γραμμένες πάνω τους. Ενα ολόκληρο διαμέρισμα γίνεται «tabula rasa» για τα λόγια και τις σκέψεις της καλλιτέχνιδος.

Το μεγάλο διαμέρισμα αριθμός 7, στον τρίτο όροφο της διάσπιμης μπλε πολυκατοικίας, της πρώτης πολυκατοικίας της Αθήνας, στην κορυφή της πλατείας Εξαρχείων, διεκδικεί, μ' αυτήν την ιδιότυπη έκθεση από το βιβλιο-καφέ «Φλωράλ» του Ιωνείου, μια θέση στη σύγχρονη κουλτούρα της χαοτικής Αθήνας.

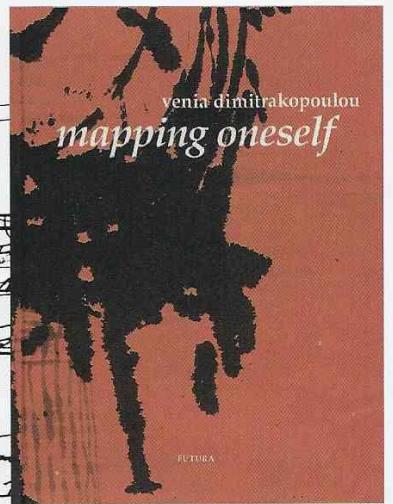
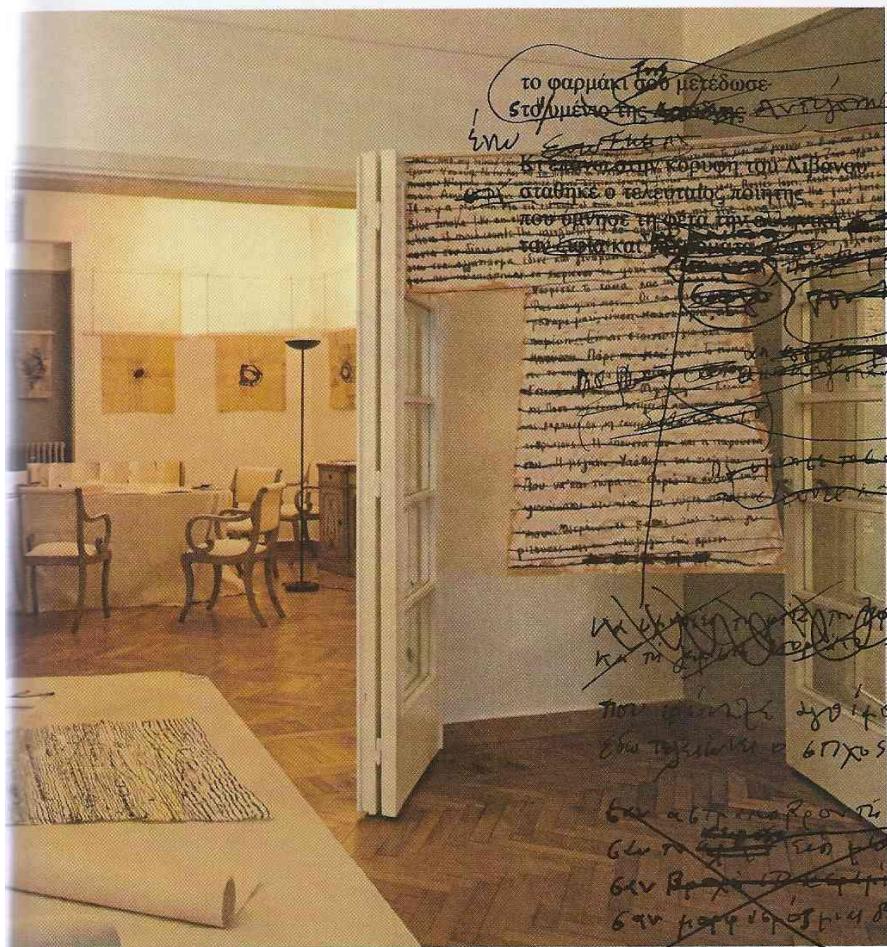

«Μπλε πολυκατοικία. Ενα διαμέρισμα που το κατοίκησε με τον τρόπο που κατοικεί κανείς τα όνειρά του. Ενα κρεβάτι στο οποίο δεν ξαπλωσε ποτέ κανείς. Δύο μαξιλάρια, στα οποία κανένα κεφάλι δεν έγειρε. Μια μπανιέρα που έμεινε στεγνή. Μια κουζίνα στην οποία δεν ψήθηκε ποτέ ούτε ένας καφές. Ενα σαλόνι στο οποίο κανείς ποτέ δεν δέχτηκε κανέναν. Τραπέζια και καρέκλες στα οποία δεν κάθισε να φάει ποτέ κανείς. Ενα κουδούνι στην πόρτα χωρίς όνομα...»

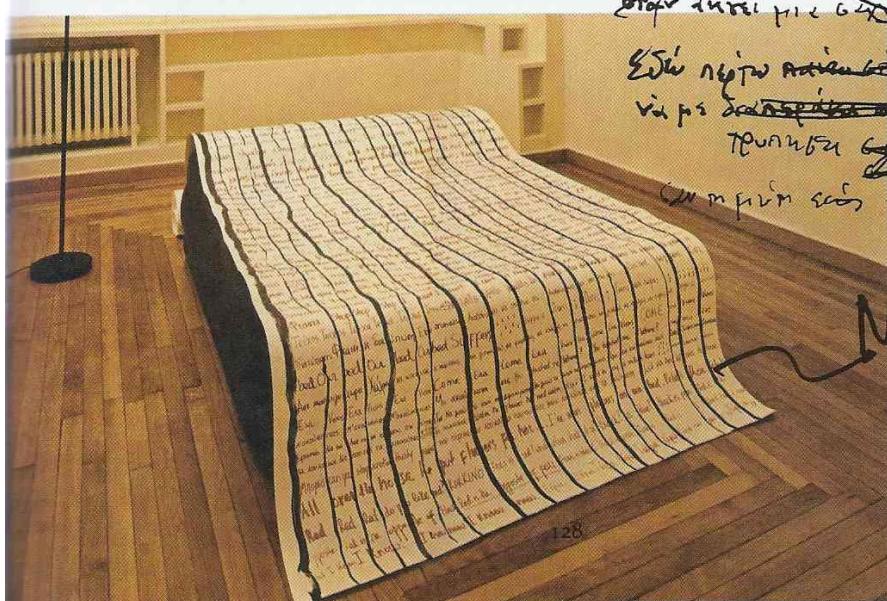
περιπτά. Οι σκεπτογραμμές κρέμονται στους τοίχους του διαμερίσματος No 7 του Ζο ορόφου της μπλε πολυκατοικίας στα Εξάρχεια. Ξαπλώνουν πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού, γίνονται μια άλλη κουρτίνα, ξεκουράζονται πάνω στον καναπέ... Ακροβασίες με μελάνι στη σκέψη και στο όνειρο πάνω σε κινέζικο χαρτί.

• Η έκθεση της Βένιας Δημητρακοπούλου μετακόμισε από την μπλε πολυκατοικία στην Αίθουσα Τέχνης Αθηνών, Γλύκωνας 4, Κολωνάκι, τηλ. 210 7213938. Εκεί θα την απολαύσετε ώς τις 4 Ιουνίου, www.athensgallery.gr (Τρ. – Παρ. 10:00-14:00 & 18:00-21:00, Σάββ. 10:00-14:30). ■

Ετσι προλογίζει η Βένια Δημητρακοπούλου την έκθεσή της. Κι ενώ τα λόγια –ακόμα και σβήσμένα– στα συγκεκριμένα έργα είναι, ίσως, ένας από τους κεντρικούς πρωταγωνιστές, τα λόγια για να περιγράψεις την ομορφιά των γραμμών που η ίδια ονομάζει εύστοχα «σκεπτογραμμές» είναι

Τα κείμενα δραπετεύουν από το χώρο τους, τα ράφια της βιβλιοθήκης ή τις αφίσες των τοίχων και πλημμυρίζουν κυριολεκτικά το χώρο της έκθεσης.

Naws Bagdew, Έγκι
Έγκι Βέντα
αδεία
10.4.11